

Vlaams
Parlement

vergadering **C153 – LAN9**
zittingsjaar 2013-2014

Handelingen

Commissievergadering

Commissie voor Landbouw, Visserij en Plattelandsbeleid

van 12 maart 2014

INHOUD

Vraag om uitleg van mevrouw Patricia De Waele tot de heer Kris Peeters, minister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Economie, Buitenlands Beleid, Landbouw en Plattelandsbeleid, over de brief van de minister-president aan de paardensportliefhebbers in verband met zijn intentie om geen uitvoering te geven aan artikel 40, 11°, van het decreet betreffende het landbouw- en visserijbeleid - 1108 (2013-2014)	3
Vraag om uitleg van mevrouw Fientje Moerman tot de heer Kris Peeters, minister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Economie, Buitenlands Beleid, Landbouw en Plattelandsbeleid, over tegemoetkoming aan de verzuchtingen van de paardensector inzake dierengeneeskunde - 836 (2013-2014)	6
Vraag om uitleg van mevrouw Danielle Godderis-T'Jonck tot de heer Kris Peeters, minister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Economie, Buitenlands Beleid, Landbouw en Plattelandsbeleid, over de pulskorvisserij - 1089 (2013-2014)	11

■

Voorzitter: de heer Jos De Meyer

Vraag om uitleg van mevrouw Patricia De Waele tot de heer Kris Peeters, minister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Economie, Buitenlands Beleid, Landbouw en Plattelandsbeleid, over de brief van de minister-president aan de paardensportliefhebbers in verband met zijn intentie om geen uitvoering te geven aan artikel 40, 11°, van het decreet betreffende het landbouw- en visserijbeleid - 1108 (2013-2014)

De voorzitter: Mevrouw De Waele heeft het woord.

Mevrouw Patricia De Waele: Voorzitter, minister-president, collega's, mijn vraag om uitleg gaat over de opvolging van het decreet dat net voor de zomer is goedgekeurd. Op 19 juni 2013 keurde de plenaire vergadering het ontwerp van decreet betreffende het landbouw- en visserijbeleid goed. In dit decreet wordt in artikel 40, elfde lid, gesteld dat maximaal 20 procent van de prijzen of winsten uit wedstrijden met paardachtigen zou worden bestemd voor het behoud, de ontwikkeling en de verbetering van de fokkerij van paardachtigen, alsook voor de opvang van oude en verwaarloosde paarden. De collega's die zich dit herinneren, weten dat die laatste zin erbij is gekomen door een amendement, en daar gaat het precies over.

De aandacht voor het dierenwelzijn is van zeer groot belang, daar bestaat geen twijfel over. Aandacht voor oude en verwaarloosde paarden is eveneens belangrijk, maar de vraag rijst of het artikel 40, elfde lid, uit het decreet betreffende het landbouw- en visserijbeleid daar het juiste instrument voor is. Met het bewuste artikel 40, elfde lid, wordt immers de hele paardensector, die op een of andere manier wedstrijden organiseert, gevat. Met verwaarloosde paarden kan men echter niet deelnemen aan wedstrijden. Het bestraffen en remediëren van verwaarlozing van paarden wordt bijgevolg verhaald op degenen die goed zorgen voor hun paarden, terwijl diegenen die de paarden daadwerkelijk verwaarlozen, vrijuit gaan. Zij die dus wel de moeite doen om nog te investeren in en zorg te dragen voor hun paarden, zouden extra worden belast.

Naar aanleiding van de goedkeuring van het decreet is er in de sportsector heel wat beroering ontstaan, enerzijds omdat over het artikel vooraf niet werd overlegd, anderzijds omdat degenen die verwaarlozen, vrijuit gaan. Evenzeer moeten we onder ogen durven te zien dat het, wegens de crisis die in bepaalde wedstrijddisciplines heerst, zeer moeilijk is om het hoofd boven water te houden. Een extra prijsafroming van maximaal 20 procent zal voor veel liefhebbers de aanleiding zijn om uiteindelijk te stoppen.

Minister-president, naar aanleiding van de ongerustheid bij de paardensportliefhebbers hebt u de paardensector aangeschreven. Het is ongewoon dat u naar aanleiding van het goedkeuren van uw decreet op individuele basis een brief schrijft. Het is daarenboven verbazend dat u in uw brief te kennen geeft dat het "niet mijn intentie is om uitvoering te geven aan bovenvermelde maatregel", vervat in artikel 40, elfde lid, van het voormelde decreet.

Minister-president, ik kon kennis nemen van uw brief, en stel me de volgende vragen. Welk signaal hebt u hiermee aan de paardensportsector willen geven? Hoe valt uw brief te interpreteren? Wil dat zeggen dat u een beslissing van het Vlaams Parlement naast u zult neerleggen? Bent u toch nog van plan om een afroming te doen van het prijzengeld, maar wilt u dat eerst met de sector aftoetsen? Waarom is er dan nog steeds geen overleg geweest met de sector?

De heer Jos De Meyer: Voorzitter, minister-president, collega's, uiteraard was ik aanwezig bij de bespreking van het ontwerp van decreet. Ik herinner me die bespreking heel goed, en ook het amendement dat is goedgekeurd. Dat gebeurde, als ik me niet vergis, nagenoeg unaniem, door de genuanceerdheid van het artikel en van het amendement.

Mevrouw De Waele, u hebt punt 11 correct geciteerd: maximaal 20 procent enzovoort. Maar u hebt geen melding gemaakt van de eerste zin van het artikel. Die zegt: "De Vlaamse

Regering kan de fokkerij organiseren.” Er staat ‘kan’, en niet ‘zal’. Dat betekent dat het geen juridische verplichting is, maar een mogelijkheid. We hebben daar toen een uitvoerig debat over gehouden.

Enkele weken daarna was er een actuele vraag over hetzelfde onderwerp in de plenaire vergadering. Minister-president, u hebt daar toen heel uitdrukkelijk uw genuanceerd standpunt weergegeven, dat perfect aansloot bij de interpretatie van de meerderheid in de commissie. Vandaar dat ik persoonlijk – maar wie ben ik? – de commotie die men probeert op te roepen rond dit artikel, iets minder goed begrijp. Minister-president, misschien kunt u meer klaarheid brengen.

De voorzitter: Minister-president Peeters heeft het woord.

Minister-president Kris Peeters: Voorzitter, iedere dag opnieuw doe ik dat.

Mevrouw De Waele, het is voor mij niet duidelijk of u nu voor of tegen het gebruik van artikel 40, elfde lid, bent. Doe ik het of niet?

Mevrouw Patricia De Waele: Minister-president, ik denk dat ik hier de vragen stel.

Minister-president Kris Peeters: Ja, dat is evident, maar een minister mag toch ook even duiding vragen bij wat de mening is van een eminent parlementslid? Maar goed, u hoeft er niet op te antwoorden als u dat liever niet doet. Het was voor mij niet heel duidelijk. U hebt zich heel kritisch uitgesproken toen we het daarover hadden. Ik herinner me het nog heel goed. Ik heb toen ook een aantal antwoorden gegeven, maar ik had bij het voorbereiden van uw vraag begrepen dat u nu toch aan mij vraagt om het in werking te zetten. Goed, als u daar niet op wilt antwoorden, is er geen enkel probleem. Ik was een beetje in verwarring over uw standpunt vandaag.

De voorzitter en u hebben het artikel 40, ten elfde, geciteerd: de Vlaamse Regering kan de fokkerij organiseren door maximaal 20 procent van de prijzen of winsten uit wedstrijden met paardachtigen te bestemmen voor het behoud enzovoort. U weet ook dat de verwijzing naar de opvang van oude en verwaarloosde paarden in punt 11 toegevoegd is aan een amendement. U hebt het zelf aangegeven. Ik denk dat het een amendement van Groen was. De commissie is gevolgd en het amendement heeft brede instemming gekregen. Het decreet voorzag oorspronkelijk al in de mogelijkheid om 20 procent van de winsten van de wedstrijden af te houden voor de verbetering van de paardenfokkerij. Het Vlaams Parlement heeft de mogelijkheid – ik onderstreep het nogmaals – om een deel van die gelden – er is dus geen sprake van een bijkomende 20 procent – ook voor paardenverwaarlozing te gebruiken. Het gaat om een mogelijkheid die de Vlaamse Regering wordt geboden om dit bij uitvoeringsbesluit te regelen. De wetgever heeft dus in grote wijsheid beslist om de Vlaamse Regering die mogelijkheid te geven. Het Vlaams Parlement heeft niet de intentie gehad de Vlaamse Regering te verplichten dit effectief te regelen. Het was een grote wijsheid om die 20 procent uit te breiden.

Ik heb de paardensector willen geruiststellen, gelet op de animositeit die met betrekking tot artikel 40, ten elfde, van het decreet was ontstaan. U weet dat de paardensector mij na aan het hart ligt. Ik heb erop willen wijzen dat artikel 40, ten elfde, de Vlaamse Regering slechts de mogelijkheid biedt de afroming van de winsten ook voor de opvang van oude en verwaarloosde paarden te bestemmen en dat er zonder draagvlak en overleg geen gebruik zou worden gemaakt van de mogelijkheid uit artikel 40, ten elfde. Dit is dus heel duidelijk. Voorzitter, als ik me niet vergis, heb ik dit ook bij de bespreking onderstreept. Sommigen creëren daar wat animositeit rond, stoken kleine brandjes die ik na gisteren nog met een grotere deskundigheid kan blussen, maar dat is een andere discussie. Zonder draagvlak en overleg wordt er dus geen gebruik gemaakt van de mogelijkheid in artikel 40, ten elfde.

Ik leg dus geen beslissing van het Vlaams Parlement naast mij neer, aangezien het Vlaams Parlement de Vlaamse Regering niet heeft verplicht om reglementair op te treden. Als er het

woord 'kan' staat, geeft men de mogelijkheid. Ik leg het dus absoluut niet naast mij neer, sterker nog, door de goedkeuring van het amendement is het uitdrukkelijk bepaald.

Uit de animositeit binnen de sector bleek dat er geen draagvlak was om hier nu al uitvoering aan te geven. Ik zal deze legislatuur, die op haar laatste benen loopt, dan ook geen initiatief meer nemen om hier uitvoering aan te geven.

Voorzitter, ik denk dat ik niet duidelijker kan zijn. Ik hoop dat mevrouw De Waele zeer enthousiast is nu ze mijn antwoorden kent.

De voorzitter: Mevrouw De Waele heeft het woord.

Mevrouw Patricia De Waele: Minister-president, ik dank u voor uw antwoord.

Ik heb een aantal heel mooie woorden gehoord, zoals dat er in het decreet een grote wijsheid aan de dag is gelegd om net een mogelijkheid te creëren. Minister-president, ik weet niet of het een grote wijsheid is om geen verplichting op te leggen. Ik vind het een vorm van overreglementering. Als men een decreet maakt dat zo vrijblijvend is, dan noem ik dat aan overreglementering doen en vooral ervoor zorgen dat men onzekerheid creëert in de sector. U mag dan nog van oordeel zijn dat u niet de intentie hebt om het toe te passen, maar de legislatuur loopt ten einde. Als er een andere regering aantreedt na de verkiezingen die andere intenties heeft, dan is de sector wel gevat.

Minister-president, u kunt er meewarig over doen, wat jammer is – er heerst onzekerheid over wat er gaat gebeuren. Er bestaat immers zoiets als het decreet dat is goedgekeurd.

Minister-president, u weet dat voor de paardensportsector de programma's al moeten worden gemaakt en dat men in Oostende acht tot tien koersdagen zal hebben voor draf- en galoprennen.

Minister-president, ik weet uit goede bron dat er tot nu toe geen overleg over dit artikel is gepleegd. U hebt hier nu wel verklaard dat u geen verdere initiatieven zult nemen en dat er geen prijsafroming zal komen, maar lijkt het u niet aangewezen de sector voor de korte termijn die u nog rest, duidelijkheid te verschaffen? Is het niet aangewezen de sector te laten weten dat er zeker dit jaar, nu u de beslissingen nog kunt nemen, geen verdere prijsafromingen zullen komen?

De heer Jos De Meyer: Mevrouw De Waele, ik herinner me niet of u tijdens de besprekingen van het decreet aanwezig was. Indien u de volledige besprekingen hebt bijgewoond, zult u zich zeker herinneren dat de meerderheid dit amendement onder meer mee heeft gesteund omdat het een Europese verplichting betreft. Volgens die verplichting mag maximaal 20 procent worden afgeroomd. Door deze formulering van het artikel voeren we een Europese verplichting uit waar u niets anders achter hoeft te zoeken. Ik wilde u hier toch even aan herinneren.

De voorzitter: Minister-president Peeters heeft het woord.

Minister-president Kris Peeters: Mevrouw De Waele, er is wel degelijk overleg geweest. In de brief die u daarnet hebt aangehaald, heb ik zelfs uitdrukkelijk vermeld dat mijn kabinet en de belangrijkste vertegenwoordigers van de paardensector in Vlaanderen overleg hebben gepleegd.

De voorzitter heeft gelijk. De mogelijkheid om 20 procent van de wedstrijdelden af te romen, is niet nieuw. Die Europese richtlijn dateert van 1990 en voorziet in de mogelijkheid maximaal 20 procent van het prijzengeld voor het behoud, de ontwikkeling en de verbetering van de paardenfokkerij aan te wenden. Ik snap de commotie dan ook niet goed.

Op basis van de Europese richtlijn konden we al 20 procent afromen. Het enige wat de decreetgever in grote wijsheid heeft willen toevoegen, is de mogelijkheid het geld na de invoering van een afroming met 20 procent voor verwaarloosde paarden te gebruiken. Dit is een verbreding van de mogelijke aanwending.

Ik stel hier in alle duidelijkheid dat de decreetgever een bestaande mogelijkheid heeft uitgebreid. Die mogelijkheid bestaat nu nog en kan voor het aspect van de verwaarlozing worden gebruikt. Ik weet dan ook niet wat de mensen bezielt die tot de animositeit bijdragen.

Het is mogelijk dat dit, hopelijk na overleg, in de loop van de volgende legislatuur zal worden ingevoerd. Mijn voorgangers hadden echter ook de wijsheid niet tot de invoering over te gaan. De decreetgever, waar u deel van uitmaakt, is zeer wijs. Indien mijn opvolger dit zonder overleg zou invoeren, zal het Vlaams Parlement dit dossier allicht op tafel leggen. Indien ik tijdens de volgende legislatuur nog bevoegd zou zijn, zal ik dit in elk geval enkel doen indien er een draagvlak is, indien overleg is gepleegd en indien heel de sector hierachter kan staan. Dat mag een geruststelling zijn. Het is uiteraard afhankelijk van de vraag hoeveel mensen hierachter staan. Indien ik die bevoegdheid opnieuw zou krijgen, kunt u gerust zijn.

De voorzitter: Mevrouw De Waele heeft het woord.

Mevrouw Patricia De Waele: Minister-president, dat is een mooie verkiezingsafsluiter. We zullen hier zeker rekening mee houden. Ik noteer dat u de meerwaarde van een overleg niet inziet.

Minister-president Kris Peeters: Er is overleg geweest.

Mevrouw Patricia De Waele: Er is geen overleg gepleegd op het ogenblik van de stemming. Het overleg heeft plaatsgevonden na de stemming, toen het kalf al verdronken was.

Minister-president Kris Peeters: Mevrouw De Waele, u bent stokebrand aan het spelen.

Mevrouw Patricia De Waele: Minister-president, ik ben geen stokebrand. Ik voer hier gewoonweg het woord voor een ongeruste sector. Ik wil de sector duidelijkheid bieden. Ik noteer alvast dat er dit jaar geen afroaming van de prijzen zal komen. U wilt echter in elk geval geen initiatief nemen om in het decreet zelf voor meer duidelijkheid te zorgen.

Minister-president Kris Peeters: Mevrouw De Waele, dat is niet juist. U moet correct blijven. Er is een brief geschreven.

De voorzitter: Minister-president, u hebt eigenlijk het woord niet. De mensen zullen in het verslag kunnen nalezen wat mevrouw De Waele en u hebben gezegd.

Mevrouw De Waele, uw spreektijd voor de repliek is ook op.

De vraag om uitleg is afgehandeld.

■

Vraag om uitleg van mevrouw Fientje Moerman tot de heer Kris Peeters, minister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Economie, Buitenlands Beleid, Landbouw en Plattelandsbeleid, over tegemoetkoming aan de verzuchtingen van de paardensector inzake dierengeneeskunde - 836 (2013-2014)

De voorzitter: Mevrouw Moerman heeft het woord.

Mevrouw Fientje Moerman: Voorzitter, deze vraag om uitleg lijkt me om twee redenen bij de agenda van deze ochtend te passen. Ten eerste is het de tweede vraag om uitleg over paarden en paardachtigen. Ten tweede heeft de minister-president blijkbaar twee dagen geleden de faculteit Diergeneeskunde van de Universiteit Gent bezocht. Hij heeft het daar over de toekomstige Vlaamse bevoegdheid inzake dierenwelzijn en over de toevloed van studenten naar de diergeneeskunde gehad. De problematiek die ik nu aan de orde wil stellen, is echter niet rechtstreeks aan bod gekomen.

Mijn vraag om uitleg heeft betrekking op de verzuchtingen van de paardensector met betrekking tot de faciliteiten die de faculteit Diergeneeskunde van de Universiteit Gent biedt.

Dit is trouwens de enige faculteit in Vlaanderen met een dierenkliniek en met een volwaardige opleiding diergeneeskunde. In het zuiden van het land is er ook een dergelijke faculteit in Luik. Het is dan ook belangrijk dat die opleiding aan de top staat en dat de faciliteiten die in de kliniek beschikbaar zijn, ook topfaciliteiten zijn.

U kent de gegevens: er zijn 170.000 paarden in Vlaanderen. De sector stelt 3550 voltijdse arbeidsequivalenten tewerk, en uit een studie uit 2008 blijkt dat de sector een toegevoegde waarde heeft van 219 miljoen euro. Ik moet u daar niet van overtuigen.

Deze cijfers tonen aan dat de paardensector een belangrijke economische pijler is in Vlaanderen. Daarom is een goede opleiding diergeneeskunde, en daarin een specialisatie in paarden, geen overbodige luxe. België staat wereldwijd bekend voor zijn hoge kwaliteit van Belgische fokpaarden. Zangersheide en de Belgische Warmbloed zijn bij iedereen bekend, ook tot ver over onze landsgrenzen en op andere continenten. Een goede ondersteuning van de universiteit om de kwaliteit van de paarden te waarborgen, is broodnodig. Een universiteit die zichzelf respecteert en die een opleiding aanbiedt, moet kunnen meegroeien met de op de markt zijnde technologie en moet kunnen concurreren met buitenlandse universiteiten in haar onderzoek en in het onderwijs dat ze aanbiedt. Vanuit de paardensector vangen we geluiden op dat deze opleiding helaas de noden van de sector niet kan volgen, en wel op een aantal zeer specifieke vlakken.

Ten eerste is er degelijk en professioneel DNA-onderzoek nodig voor enerzijds identificatie en anderzijds ook voor het onderzoek naar markers voor erfelijke ziekten. In de UGent was een dergelijke capaciteit aanwezig. Er was een dienst die zich daarmee bezig hield, maar die is ondertussen afgebouwd omdat men de technologie niet meer kon volgen en omdat de testen van de UGent in het buitenland niet erkend werden. Ten tweede is er de vraag naar stamcelonderzoek bij paarden. Dit bestaat niet aan de UGent, en daardoor is er geen research naar toepassingen die een dergelijk stamcelonderzoek kan krijgen inzake behandeling van gebreken en ziekten bij paarden.

Ik herhaal het nogmaals: onderzoek aan een universiteit moet up-to-date zijn, zeker in een sector waarin men marktleider op het gebied van paardenexport wil zijn. Wat doet de sector vandaag? De sector gaat voor dergelijke testen naar het buitenland, bijvoorbeeld naar Nederland en Duitsland.

Minister-president, bent u op hoogte van deze verzuchtingen en deze problematiek? Vindt u ook dat de export van paarden moet worden beschouwd als een hoogwaardig Vlaams 'landbouwproduct', misschien wat oneerbiedig gezegd, en ook een economisch product dat een passende ondersteuning behoeft, zowel in het algemeen als toegespitst op de universitaire opleiding en onderzoek? Zo ja, wat was het effect van de initiatieven en maatregelen die u hebt genomen tijdens de afgelopen legislatuur? Ervaart u de stringente Europese wetgeving rond klonen, stamcelonderzoek en genetische manipulatie als een concurrentienadeel voor de Vlaamse paarden ten opzichte van fokkerijen buiten Europa, onder andere in Noord-Amerika? Denkt u dat er een soepeler en meer ondersteunend beleid nodig is om het onderzoek ter zake meer kansen te geven?

De heer Jos De Meyer: Minister-president, het is een interessante vraag. Is dit in de rand van uw gesprekken vorige maandag aan bod geweest? Als u dit zelf heel belangrijk vindt, veronderstel ik dat men het misschien op de agenda heeft geplaatst.

De voorzitter: Minister-president Peeters heeft het woord.

Minister-president Kris Peeters: Voorzitter, collega's, we hebben een zeer interessant bezoek en onderhoud gehad bij de faculteit Diergeneeskunde. Mevrouw Moerman heeft gelijk dat wat er aan onze universiteit in Gent gebeurt, echt state of the art is. De goegemeente weet onvoldoende dat het niveau van diergeneeskunde in Vlaanderen in het algemeen, maar zeker in Gent, heel hoog ligt. Ik heb een operatie van een paard kunnen bijwonen. Men komt van ver om paarden daar te laten behandelen omdat de expertise van de

professoren en al degenen die daar actief zijn, wordt erkend, zeker in het buitenland, en ook in het binnenland, maar misschien nog wat onvoldoende.

Er is de vraag gesteld om met de dierenartsen te spreken over het aspect dierenwelzijn. Ik vind het een terechte vraag van de dierenartsen om, wanneer Dierenwelzijn op 1 juli 2014 een Vlaamse bevoegdheid wordt, de dierenartsen daar een belangrijke rol in te geven. Zij zijn per definitie goed geplaatst om het beleid te voeren, met de nodige kennis en knowhow, en om een rol te spelen wanneer er problemen inzake dierenwelzijn bestaan. Zij zijn immers de eersten die daarmee in contact komen en hebben daar dagelijks in hun praktijk de nodige expertise in. Zij hebben beaamd dat het probleem op dit moment vooral zit in de handhaving en de controle van dierenwelzijn. Daar waren de dierenartsen het allemaal over eens.

Ik zal niet uitweiden over het heel interessante discussiepunt waar Dierenwelzijn in de toekomst moet komen. Er was een duidelijke strekking om dat bij het departement Landbouw onder te brengen. Men wil niet dat de groepen van nutsdieren, gezelschapsdieren en proefdieren uit elkaar worden getrokken. Er is al heel wat knowhow aanwezig en er worden al heel wat acties ondernomen in het departement Landbouw. Men zal zich daarover verder in die richting uitspreken. Welke minister daarvoor bevoegd zal zijn, is bij het onderhandelen van het regeerakkoord altijd het laatste en delicaatste element. Het is mijn persoonlijke mening dat Dierenwelzijn het best bij Landbouw wordt gevoegd. De dierenartsen waren het erover eens dat dit debat niet emotioneel maar rationeel moet worden gevoerd. Wij moeten een Vlaamse, transparante, goed controleerbare en goed gehandhaafde wetgeving hebben inzake dierenwelzijn. Dan komt men, mijns inziens, vrij snel op die piste. Men moet erover waken dat Dierenwelzijn niet een bevoegdheid van op het einde van de gang is, bij wijze van spreken, zoals het nu het geval is bij Volksgezondheid.

Ik wil ook met u de informatie delen dat de dierenartsen zeer bezorgd zijn over de positie van de dierenartsen met een zelfstandige praktijk. Er is daar echt een oververzadiging. Als men nu geen studenten diergeneeskunde meer zou toelaten, zou men voor de volgende dertig jaar genoeg dierenartsen met een praktijk hebben. Dat is een heel delicate discussie. Ik vind dat we het best afblijven van de numerus clausus. Dit is een verdienste van het Vlaams hoger en universitair onderwijs. In het masterplan voor de hervorming van het secundair onderwijs zullen we voorzien in een niet-bindende maar verplichte oriëntatieproef. In Gent zijn er ook al een aantal ijkingsproeven. Dat is een proef op het niveau van het universitair onderwijs. De decaan ging verder bekijken of er ook een niet-bindende maar verplichte ijkingsproef kan worden opgelegd aan de studenten diergeneeskunde omdat de uitval na het eerste jaar toch vrij groot is. De slaagkans bedraagt in het eerste jaar 30 procent. En dan is het nog zo dat je in Antwerpen de bacheloropleiding kunt volgen. Er zijn ook veel buitenlanders. Het aantal Nederlanders dat hier diergeneeskunde komt volgen, is indrukwekkend hoog. De voorzitter heeft daarover al aan mijn collega Pascal Smet vragen gesteld.

Men is het in de vergadering eens om geen numerus clausus in te voeren. Die niet-bindende oriëntatieproef is natuurlijk niet specifiek voor diergeneeskunde. Dat is algemeen. Een ijkingsproef is misschien ook aangewezen. Ik heb van de rector begrepen dat men in Gent bijvoorbeeld bij psychologie ook volop bezig is met het voorzien in een ijkingsproef. Misschien dat de studenten, als ze niet slagen in die ijkingsproef, dan toch een andere richting kiezen. Hoewel, die ijkingsproef is niet bindend. Je kunt, ook als je er niet in slaagt, toch voor de richting kiezen en er je best voor doen.

Mevrouw Moerman, ik vermoed dat uw eerste twee vragen inleidingsvragen zijn.

Natuurlijk volgen wij dat op de voet op. De paardensector is heel belangrijk en wordt de laatste jaren wat nauwer opgevolgd door het beleid, om het voorzichtig uit te drukken, met het Paardenloket enzovoort. De decaan, professor Frank Gasthuys, is trouwens opnieuw voorzitter van het Paardenloket. Dat toont nog eens aan dat men daar echt goed bezig is.

De export van paarden, als een hoogwaardig Vlaams landbouwproduct, behoeft een passende ondersteuning, ook wat betreft universitaire opleiding en onderzoek. Ik kan dat alleen maar beamen. Mevrouw Moerman, u zult het, als paardenliefhebber, samen met de andere leden van deze commissie met mij eens zijn dat de paardenfokkerij in Vlaanderen tot de wereldtop behoort. Zeker wat de springpaarden betreft, kunnen we gerust naast onze Nederlandse collega's staan. De dressuurpaarden, dat is nog een ander paar mouwen.

U weet ook dat wij een handelsprotocol met China hebben afgesloten. Dat toont allemaal aan dat we daar onze schouders onder hebben gezet, om dat hoogwaardig Vlaams landbouwproduct, zoals u het hebt genoemd, verder te stimuleren.

Er zijn gedurende de afgelopen legislatuur verschillende initiatieven genomen. Verschillende onderzoeksgroepen houden zich bezig met de optimalisatie van het paard, en dit op verschillende vlakken. Zo heeft de vakgroep Heelkunde en Anesthesie van de Huisdieren van de UGent onder leiding van professor Frank Gasthuys een leidende rol in de jaarlijkse selectie van jonge hengsten, zowel van het Belgisch Warmbloedpaard (BWP), het Stamboek Belgisch Sportpaard (SBS) als het Belgisch Trekpaard (BTP). Hier worden in nauw overleg met de betrokken stamboeken objectieve criteria gehanteerd om tot een verantwoorde selectie van jonge hengsten te komen.

In verband met het DNA-onderzoek zijn er verschillende groepen actief op genetische aspecten van paardenziekten en aandoeningen. De onderzoeksgroep Huisdierengenetica van de KU Leuven onder leiding van professor Nadine Buys werkt nauw samen met de vakgroep Heelkunde en Anesthesie van de Huisdieren van de UGent. De groep van de KU Leuven is hierin verantwoordelijk voor het DNA-onderzoek.

Een eerste luik van dit DNA-onderzoek bestaat uit een service voor de stamboeken voor identificatie en ouderschapscontrole op basis van DNA-merkers. De onderzoeksgroep heeft hiervoor ook een internationale erkenning van de International Society of Animal Genetics (ISAG), die dit wereldwijd controleert. Dit houdt ook in dat de gebruikte technologie voldoet aan de internationale vereisten en up-to-date is. De Vlaamse paardensector kan dus wel degelijk in Vlaanderen terecht voor deze tests. U zegt dat we daarvoor naar het buitenland moeten, maar volgens mij kan het ook hier. Tenzij u daar andere informatie over hebt.

Een tweede luik van het onderzoek behelst het vinden van genetische merkers voor verschillende aandoeningen bij paarden. Hierbij wordt onder andere gewerkt op de gevoeligheid voor zomereceem bij het BWP en voor chronisch progressief lymfoedeem bij het BTP. Professor Buys is de coördinator van een grootschalig Europees project voor het ontrafelen van de genetische basis voor verhoogde gevoeligheid voor deze twee aandoeningen.

In totaal werken vier universiteiten waaronder die van Gent en Leuven en zeven paardenstamboeken of koepelorganisaties uit vier verschillende landen (België, Engeland, Nederland en Zweden), mee aan dit project. Het project is van start gegaan op 1 februari 2014 en loopt over drie jaar. Het feit dat de coördinatie van het project door de groep van de KU Leuven gebeurt, is een bewijs van de internationale erkenning die deze groep in het DNA-onderzoek bij paarden heeft.

De universiteiten van Gent en Leuven kunnen met andere woorden dit DNA-onderzoek wel degelijk aan. Er is wel een verschuiving van het DNA-onderzoek van Gent naar Leuven gebeurd om louter praktische redenen, doch de samenwerking tussen alle partijen aan de universiteiten is optimaal. Daar is geen probleem.

Het stamcelonderzoek kent een hoge vlucht en kent reeds toepassingen bij de mens, maar dat weten jullie. De ontwikkeling van toepassingen van stamcellen bij paarden is echter eveneens een feit. Zo werd recent een doctoraal onderzoek afgerond aan de UGent in verband met stamcellen bij peesaandoeningen. Het is duidelijk dat Vlaanderen inzake wetenschappelijk onderzoek wat genetica en alle verwante zaken bij paarden betreft, internationaal het voortouw neemt.

Dan volgt uw vraag over de wetgeving in verband met klonen. De feiten tonen aan dat onze fokkerij wereldfaam heeft. Niet voor niets rijdt de top van onder andere Noord-Amerikaanse ruiters op in Vlaanderen gefokte paarden. Klonen, stamcelonderzoek en genetische manipulatie hebben een ethische achtergrond waarbij op Europees niveau een ontwerp van richtlijn wordt voorbereid inzake klonen van landbouwhuisdieren, inclusief paarden. Die wordt vanuit de Vlaamse administratie en het Vlaams Paardenloket opgevolgd.

Wij hebben de ontwerprichtlijn met betrekking tot het klonen van paardachtigen die voor landbouwdoeleinden worden gehouden en gereproduceerd, nader onderzocht. Ten eerste wil ik er de nadruk op leggen dat de voorstellen van de Europese Commissie uitgaan en dat ze nog moeten worden aanvaard door het Europees Parlement en de lidstaten, en die kunnen uiteraard nog belangrijke wijzigingen ondergaan. Technisch moesten er twee wetteksten worden opgemaakt, één in verband met het klonen zelf en één in verband met het consumeren van vlees van gekloonde dieren.

De voorgestelde richtlijn met betrekking tot klonen betreft het in de handel brengen van kloonembryo's en kloondieren. Deze richtlijn is van toepassing op runderen, varkens, schapen, geiten en paardachtigen die voor landbouwdoeleinden worden gehouden en gereproduceerd. Belangrijk daarbij is dat voor landbouwdoeleinden gehouden en gereproduceerde dieren, dieren zijn die voor de productie van levensmiddelen, wol, huid of pels, of voor andere landbouwdoeleinden, worden gehouden en gereproduceerd. Dieren die uitsluitend voor andere doeleinden zoals sport en culturele evenementen worden gehouden en gereproduceerd, zijn hiervan uitgesloten.

De interpretatie van de Europese wetgever is dat een paard kan worden gehouden of gereproduceerd voor de sport en niet voor de voedselketen. Met andere woorden, paarden die worden gekloond met het oog op het gebruik in de sport, vallen niet onder deze wetgeving. Het klonen van paarden voor sportdoeleinden, inclusief amateuristisch gebruik, is dus toegestaan. Echter, de tweede bepaling geeft aan dat het gekloonde paard nooit in de voedingsketen mag komen. Men kan en mag eicellen of sperma van gekloonde dieren invoeren en gebruiken voor het fokken.

De lidstaten kunnen een verordening strikter maken, maar dat mag niet ingaan tegen de principes van de vrijgemaakte markt en het vrije verkeer van mensen en goederen. Het lijkt me dan ook niet mogelijk dat België invoer van sperma van klonen zou verbieden. In wezen is de situatie voor sportpaarden vrij simpel: ze mogen worden gekloond, maar ze mogen dan niet in de voedselketen terechtkomen.

Uw laatste vraag gaat over de nood aan een soepeler beleid om het onderzoek ter zake meer kansen te geven. Binnen het bestaande kader van onder andere Europese wetgeving blijkt het onderzoek niet alleen mogelijk, maar kan en zal het ook zeer goede resultaten opleveren.

De voorzitter: Mevrouw Moerman heeft het woord.

Mevrouw Fientje Moerman: Minister-president, ik dank u voor uw omstandig antwoord.

Ik zou het nog even willen hebben over het DNA- en stamcelonderzoek omdat de sector zelf en onder meer een van de topveeartsen mij die verzuchting hebben overgemaakt. Mensen die op dat niveau bezig zijn, gaan blijkbaar toch naar het buitenland omdat, ondanks alles wat u hebt opgesomd en wat ongetwijfeld ook gebeurt aan de faculteit Diergeneeskunde, bepaalde zaken hier blijkbaar niet kunnen. Ze hebben mij ook gezegd dat een deel van de sector bereid zou zijn om zelf te investeren in onderzoek en onderwijs ter zake. In bepaalde faculteiten waar leerstoelen zijn die mee worden gefinancierd door gelden van buiten de universiteit, gebeurt dat momenteel al. Dat gebeurt in de faculteit Economie, in de faculteit Rechten. In bepaalde faculteiten is het schering en inslag, misschien ook in de faculteiten Geneeskunde en Farmacie. Het zou me logisch lijken dat men dat daar ook doet. Men zou dus bereid zijn om zelf ook mee te investeren. Minister-president, het zou misschien niet slecht zijn om met

die mensen contact op te nemen – het gaat werkelijk om de internationale top – en na te gaan op welke manier men het zeer kwaliteitsvolle onderwijs in Gent verder vooruit kan helpen.

De voorzitter: De vraag om uitleg is afgehandeld.

■

Vraag om uitleg van mevrouw Danielle Godderis-T'Jonck tot de heer Kris Peeters, minister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Economie, Buitenlands Beleid, Landbouw en Plattelandsbeleid, over de pulskorvisserij - 1089 (2013-2014)

De voorzitter: Mevrouw Godderis heeft het woord.

Mevrouw Danielle Godderis-T'Jonck: Voorzitter, minister-president, collega's, de Vlaamse vissers trekken aan de alarmbel tegen de praktijken van hun Nederlandse collega's voor onze kust. Zij zijn absoluut niet opgezet met de tendens dat een deel van de Nederlandse vloot – ongeveer tachtig vaartuigen – dat al uitgerust is met de pulskortechniek, gigantische vangsten binnenhaalt voor onze kust op korte tijd en op termijn zelfs onze visgronden dreigt leeg te vissen. De pulskor is een experimentele methode waarbij de vis door elektrische impulsen van de bodem wordt opgeschrikt en in de netten wordt gevangen. Deze techniek zou een meer duurzame manier van visserij inhouden onder meer vanwege de lage bodemberoering.

Minister-president, in een schriftelijke vraag vroeg ik u vorig jaar naar het gebruik van de pulskormethode door onze Vlaamse vissersvloot. In uw antwoord vermeldde u toen dat een proefproject was opgestart om twee vaartuigen voor de garnaalvisserij uit te rusten met de garnaalpulstechniek en dat Vlaanderen in dezen het voorzorgsbeginsel in acht zou nemen: eerst voldoende nagaan wat de impact van deze experimentele visserijtechniek is op het ecologisch systeem. De eerste testresultaten zouden alvast positief zijn voor de garnalenvangst en de Vlaamse opzet voor een duurzame visserij. Geen negatieve effecten voor de bodem en zeebodemdieren, een meervangst aan garnalen, minder bijvangst en minder brandstofverbruik voor de vaartuigen.

Bij het verlenen van licenties voor het gebruik van de tongpuls in de tongvisserij maakte u toen voorbehoud en pleitte u voor waakzaamheid. Door een hogere frequentie en een vermogen dat veel hoger ligt – ongeveer 8 kilowatt tegenover 0,5 kilowatt voor de garnaalpuls – werden immers effecten vastgesteld bij onder andere kabeljauw en wijting. Het oorzakelijk verband kon echter toen nog niet worden aangetoond.

De voorzichtige aanpak en het voorbehoud van de Vlaamse overheid staan in schril contrast met de praktijken van de Nederlandse vergunde vloot, die door de Vlaamse vissers aan de kaak worden gesteld.

Minister-president, kunt u meer duiding geven over de evolutie in het gebruik van de pulskortechniek door onze Vlaamse vissersvloot en het onderzoek naar de impact en de effecten van de verschillende pulstechnieken? Overweegt u om ook in Vlaanderen licenties uit te geven voor de tongvisserij? Wat is uw reactie op de grootschalige manier waarop de Nederlandse vloot de pulskortechniek toepast voor onze kust? Erkent u dat dit negatieve economische gevolgen kan hebben voor onze visserij en een impact op de ecologische omgeving? Zult u uw Nederlandse bevoegde collega hierover aanspreken of overweegt u overleg met andere Europese collega's?

De voorzitter: De heer Caron heeft het woord.

De heer Bart Caron: Minister-president, ik wil me graag aansluiten bij de zeer zinvolle vraag van mevrouw Godderis over de pulskorvisserij omdat het een delicate kwestie is. Enerzijds is het een meer duurzame techniek, maar anderzijds is het een techniek die ook kan leiden tot overbevissing. Zeer merkwaardig: enerzijds dus zeer duurzaam en anderzijds

helemaal niet duurzaam. Dat is het net waarin we dreigen gevangen te worden. Dat de Nederlandse vissersvloot nu blijkbaar een technologische voorsprong heeft of mag hebben, is een extra dimensie van de problematiek.

Minister-president, ik wil hier niet verder op ingaan. Ik zou echter wel twee aanvullende vragen willen stellen. Ten eerste, hoe verhoudt deze technologie zich tot de visquota? Heeft dit hier geen effect op? Wordt wat de Nederlandse visvloot voor onze kust vangt, op een of andere manier verrekend? Ten tweede, wat is de houding van de Europese Commissie ten aanzien van het intens gebruik van deze elektrische techniek om de visserijvangsten te vergroten?

De voorzitter: De heer Sintobin heeft het woord.

De heer Stefaan Sintobin: Voorzitter, deze problematiek is natuurlijk niet nieuw. Ik heb hier enkele persberichten van vorig jaar bij. Ook daarin is al over het gebruik van de pulskorvisserij gedebatteerd.

Ik heb begrepen dat het een duurzame vismethode betreft. Volgens mij klopt de analyse van de heer Caron niet. Volgens hem zou dit tot overbevissing leiden. Ik ga ervan uit dat dit ook aan quota is verbonden. We kunnen de Nederlanders moeilijk verwijten aan overbevissing te doen. Ook zij zijn aan die quota gebonden.

Wat me wel enigszins stoort en verwondert, is dat landen als Nederland technologisch een stap verder staan. De heer Caron heeft dit trouwens ook gesteld. Terwijl de Nederlandse visserijvloot al volop aan pulskorvisserij doet, bevinden wij ons nog in een proefperiode. Als ik het goed heb begrepen, loopt voor twee boten een proefproject. Andere landen staan al heel wat verder. Ik heb hier bedenkingen bij.

Minister-president, mijn fractie is geen grote liefhebber van de EU. Er bestaat echter iets als het Europees gemeenschappelijk visserijbeleid. Ik begrijp niet goed waarom de mogelijkheid niet bestaat om gebruik te maken van de technologische kennis in andere landen. Wij, maar vooral u in het bijzonder, hebben goede contacten met Nederland. De samenwerking tussen Vlaanderen en Nederland staat op een hoog niveau. Ik begrijp niet goed waarom we nog middelen moeten spenderen om die technieken te onderzoeken. Dankzij de Nederlanders bestaan die technieken immers al. Ik ben geen grote fan van Nederland. Op dit vlak hebben ze echter een stap voor op ons. Waarom kunnen we niet even over het muurtje kijken? In verband met deze technologie moet dat zeker kunnen.

Ik ben het er niet mee eens dat deze techniek niet ecologisch verantwoord zou zijn. Dat is zeker wel het geval. Er is misschien nog discussie over de vraag of dit ook voor de tong geschikt is. Dat zullen we straks in uw antwoord wel horen. Als die techniek geschikt zou zijn, blijft de vraag hoe het met de licenties zit. Dat is ook een probleem. Het is typisch Vlaams dat de toekenning van licenties altijd een tijdje moet duren.

In elk geval onderschrijf ik de vragen van de vorige sprekers.

De voorzitter: Minister-president Peeters heeft het woord.

Minister-president Kris Peeters: Voorzitter, ik wil onmiddellijk een misverstand uit de wereld helpen. Bepaalde mensen denken blijkbaar dat deze techniek in Nederland is ontwikkeld. De waarheid gebiedt me te vermelden dat het Instituut voor Landbouw- en Visserijonderzoek (ILVO) deze techniek mee heeft ontwikkeld en zelfs voor de plaatsing op Nederlandse boten heeft gezorgd. In Vlaanderen was onder meer de Rederscentrale zeer terughoudend om deze techniek toe te passen.

We lopen met betrekking tot deze techniek niet achter. De verlening van de licenties om deze techniek toe te passen, verloopt trager. Het is eigenlijk net het omgekeerde dat daarnet is beweerd. Volgens sommigen zouden onze Nederlandse vrienden die techniek hebben uitgevonden en lopen wij achter. Dat is zeker niet het geval. Het ILVO heeft een belangrijke bijdrage tot de ontwikkeling van deze techniek geleverd.

Aan de Vlaamse vloot, meer bepaald aan het kustsegment gericht op de garnaalvisserij, zijn recent twee vergunningen voor de toepassing van de pulstechniek uitgereikt. Het gebruik van deze licenties past binnen het project Techvis, dat door het Agentschap voor Innovatie door Wetenschap en Technologie (IWT) wordt gefinancierd en dat door het ILVO, in nauwe samenwerking met de visserijsector, wordt uitgevoerd.

Het is de bedoeling de commerciële garnaalvangst minstens op hetzelfde niveau als met de traditionele boomkor te houden en tegelijkertijd de bodemberoering en de teruggooi aanzienlijk te verminderen. Op dit vlak heeft de heer Sintobin gelijk. De techniek houdt in dat de garnalen en vissen na een kleine elektrische ontlading recht in het net springen. Hiervoor moet de bodem niet worden beroerd. Op dat vlak is de pulstechniek dan ook ecologischer dan de boomkor.

Recente experimenten van het ILVO in Nederland hebben aangetoond dat de teruggooi met 50 tot 75 procent daalt en dat de bodemberoering met 75 procent daalt. De techniek wordt stelselmatig verfijnd en de ambities worden verscherpt.

Voor platvis zijn geen vergunningen uitgereikt. Aangezien ons land over 5 procent van de vloot kan beschikken, onderzoeken we momenteel de mogelijkheid ook voor platvis een pulslicentie te verstrekken. De voorwaarde is dan wel dat alles strikt wetenschappelijk wordt opgevolgd.

Het IWT en de Vlaamse overheid ondersteunen twee doctoraatsonderzoeken die binnen een samenwerking tussen het ILVO en de Universiteit Gent passen. Beide doctoraten lopen twee jaar en onderzoeken de effecten van de pulsvelden op mariene organismen. De eerste resultaten zijn stilaan beschikbaar. Algemeen kan worden gesteld dat ze vrij geruststellend zijn. Zo werden voor de garnaalpuls geen effecten vastgesteld op overleving of kwetsuren bij een tiental mariene vissen. Ook werden geen effecten vastgesteld op viseitjes en vislarven voor kabeljauw. Meer experimenten zijn lopende en gepland.

Ook wat de platvispuls betreft, lijken de negatieve effecten beperkt. Bij kabeljauw werd een duidelijk effect vastgesteld bij blootstelling aan de platvispuls. Er werden inwendige kwetsuren en wervelfracturen waargenomen bij enkele procenten van de kabeljauw in de vangsten. Het is geen algemeen verschijnsel en hangt af van de conditie van de kabeljauw. Het wordt ook enkel waargenomen bij de grotere kabeljauw en niet bij juvenielen. In een zeldzaam geval werd het verschijnsel op zee ook waargenomen bij wijting.

Vlaanderen heeft van bij het begin het voorzorgsbeginsel gehanteerd. Naarmate ik over voldoende geruststellende wetenschappelijke informatie beschik, zal ik het debat aangaan met onze reders vooraleer bij de Europese Commissie aan te dringen om meer licenties te verkrijgen voor de pulsvisserij, en dat niet beperkt tot de Noordzee.

Dus, collega's, de techniek werd ontwikkeld door het ILVO. Men is daar zeer voorzichtig in. Ook de Rederscentrale is daar zeer voorzichtig in. Wij volgen dat op. Er zijn twee vergunningen verleend: voor garnalen en voor de rest.

De Nederlandse vloot beschikt op dit ogenblik over 42 pulslicenties waarvan 39 voor platvis en 3 voor garnaal. Beide technieken zijn gebaseerd op het gebruik van elektrische pulsvelden om de doelsoorten uit hun schuilplaats in het sediment te halen, maar de pulskarakteristieken en energie-input zijn verschillend. De 42 extra licenties die nu verkregen zijn, zijn nog niet actief aan het vissen en het is nog niet uitgemaakt hoeveel er voor welke doelsoort zullen worden ingezet.

Bij opschaling van 42 naar 84 licenties voor een vistechneik die nog steeds in een experimentele fase is, worden door het ILVO meerdere bedenkingen gemaakt en zelfs problemen verwacht. De belangrijkste bedenking richt zich tot de druk op het tongbestand in de Noordzee. De pulskor is veel efficiënter. Wanneer men het aantal pulslicenties vermenigvuldigt met de jaarlijkse hoeveelheid tong die men per vaartuig kan vangen, komt men op een hoeveelheid vis die het beschikbare Nederlandse tongquotum overstijgt. Nu al

stelt men vast dat de waarde van tongquotum in prijs is verdubbeld. Maar ook de Nederlandse vissers moeten zich natuurlijk houden aan hun quotum, zoals de heer Sintobin heeft gezegd. Vandaar de onderlinge strijd voor dat quotum.

Het is deze intense bevissing door het massaal inzetten van de puls die ook onze vissers zorgen baart. Die vrees is voor de Belgische vissers niet helemaal ten onrechte. En dan druk ik mij voorzichtig en diplomatisch uit.

Wat de bredere ecologische gevolgen betreft van de pulskorvisserij kan gesteld worden dat deze methode een stap vooruit is voor wat bodemberoering en teruggooi betreft. Ook het brandstofverbruik is aanzienlijk verminderd: min 50 procent, hoewel dit niet zozeer opgaat voor Vlaamse vaartuigen daar die hun brandstofverbruik de laatste jaren al aanzienlijk verminderden. De pulstechniek is zeer efficiënt voor de Nederlandse vissers, maar dit geldt minder voor de Vlaamse vissers in het grootvlootsegment die al zijn overgeschakeld op lichter tuig en hebben geïnvesteerd in nieuwe energiezuinige motoren.

Uit recente contacten blijkt dat de Nederlandse collega's vissers, wetenschappers en beleids mensen zich wel degelijk bewust zijn van de problematiek. Vanuit de Europese Commissie verwacht ik meer duidelijkheid over de genomen beslissing en de argumentatie voor dergelijke uitbreiding van een experimentele visteknik. Het lijkt me logisch dat dit enkel kan met een degelijke wetenschappelijke onderbouwing en indien dit past in een globalere visie. Ik stel vast dat andere lidstaten met dezelfde vragen zitten. Ik heb inmiddels een afspraak met mijn Nederlandse collega om het bij de eerstvolgende Europese Landbouwrap te hebben over deze problematiek. Ook de verdere uitwerking van de 42 bijkomende licenties zal daarbij aan bod komen.

Ik resumeer even. Er is een nieuwe techniek, die positieve effecten heeft op bodemberoering en een aantal andere zaken. Die techniek werd hier voor een niet onbelangrijk deel ontwikkeld. Wij introduceren dit voorzichtig en begeleiden dit wetenschappelijk. Daarom, en ook omdat de sector daar vragen bij heeft, hebben wij ook nog niet zoveel licenties uitgereikt. Ik stel vast dat men in Nederland met een zekere gulheid licenties uitdeelt. Het gevolg is dat er vragen worden gesteld bij het quotum, zeker het tongquotum. In het licht van de wetenschap moet men toch zeker enige voorzichtigheid aan de dag leggen. De Nederlandse minister zal nu uitermate goed geïnformeerd zijn over wat in deze commissie leeft. Ik ga ervan uit dat wij daarover goede afspraken zullen kunnen maken. Het kan niet dat men zijn quotum overschrijdt, en dat men datgene wat hier – om het wat scherp te stellen – is uitgevonden, op een andere manier invult. Ik ga ervan uit dat we dit in een goede verstandhouding met onze Nederlandse collega's kunnen uitklaren en zo de Vlaamse vissers en de leden van deze commissie kunnen geruststellen.

De voorzitter: Mevrouw Godderis heeft het woord.

Mevrouw Danielle Godderis-T'Jonck: Minister-president, dank u voor uw uitgebreide antwoord. Ik woon op ongeveer 10 kilometer van de kust. Ik hoor dat de Vlaamse vissers in de paasvakantie zwaar actie zullen ondernemen. Er zijn dan veel toeristen. Ze zullen ook met hun Engelse en Franse collega's acties ondernemen omdat ze vrezen dat de Nederlanders ook naar Frankrijk en Engeland zullen varen. Ik hoor ook dat ze soms 10.000 kilo tong per week vangen met die techniek. Men zegt dat de zeevaartpolitie een proces-verbaal kan opstellen, maar omdat het gebied klein is, zijn de Nederlandse vissers vaak al uit de zone zodat men ze niet kan verbaliseren. Er zijn Nederlanders aanwezig in deze commissie en ik ben blij, minister-president, dat u overleg zult hebben met uw Nederlandse collega om de visserijoorlog stop te laten zetten.

De voorzitter: De heer Caron heeft het woord.

De heer Bart Caron: Minister-president, ik dank u voor uw zeer verhelderend antwoord op een zeer legitieme vraag.

Op zich is het heel positief dat we een Vlaamse techniek exporteren naar Nederland, maar het is onaanvaardbaar dat er op die manier straks 82 of 84 met die techniek uitgeruste schepen zullen zijn. Die schepen berokkenen de andere vloten een soort concurrentieel nadeel.

Zo zie je maar dat duurzaamheid tweeledig is. Het is een duurzamere techniek dan netten die de bodem kapot maken zoals de boomkor, maar bijvoorbeeld voor de grotere kabeljauw is er toch wel schade.

Minister-president, ik steun u in ieder geval in uw overleg met uw Nederlandse collega. Ik ga er ook van uit dat u het op Europees niveau zult bespreken zodat er een faire oplossing komt voor alle betrokkenen.

De voorzitter: De heer Sintobin heeft het woord.

De heer Stefaan Sintobin: Minister-president, ik sluit me aan bij de bemerkingen van de collega's. Ik heb nog een bijkomende vraag. Minister-president, ik heb u meerdere keren horen zeggen dat de Vlaamse reders weinig of geen interesse hebben in die techniek. Ik heb u niet horen zeggen waarom. In een persbericht van april vorig jaar zegt een niet onbekend reder Willy Versluys dat de pulskorvisserij ecologisch verantwoord is en dat Vlaanderen daarop moet inzetten. U zegt vandaag dat de Vlaamse reders en vissers niet geïnteresseerd zijn, zonder te zeggen waarom. U zegt wel dat velen al hebben geïnvesteerd in energiezuinige motoren.

Minister-president Kris Peeters: Ik denk dat het gezonde reactie van de Rederscentrale was om een beetje de kat uit de boom te kijken en af te wachten of deze techniek wel efficiënt was. Nu men ziet dat de Nederlandse collega's zoveel vis binnenhalen, zal men misschien zeggen dat de kat uit de boom kijken niet zo interessant was. Nogmaals, het gaat om een wetenschappelijk experiment. In die zin zijn onze reders misschien correcter.

De heer Stefaan Sintobin: Misschien zijn ze ook braver. Ik heb al een paar keer gezegd dat we op Europees niveau altijd de beste van de klas willen zijn, maar dit is nog maar eens een voorbeeld van het feit dat andere landen er zich weinig of niets van aantrekken.

Minister-president Kris Peeters: Het zijn wel de vissers.

Mevrouw Danielle Godderis-T'Jonck: Ik hoor ook van de vissers dat de techniek enorm duur is en de investering groot is.

De voorzitter: De vraag om uitleg is afgehandeld.

■